

מסכת יבמות

פרק יג

א. בית שמאי אומרים, אין ממאנין אלא ארוסות. ובית הלל אומרים, ארוסות ונשואות. בית שמאי אומרים, בפעל ולא ביקום. ובית הלל אומרים, בפעל וביקום. בית שמאי אומרים, בפניו. ובית הלל אומרים, בפניו ושללא בפניו. בית שמאי אומרים, בבית דין. ובית הלל אומרים, בבית דין ושללא בבית דין. אמרו להן בית הלל לבית שמאי, ממאנת והיא קטנה, אפלו ארבעה וחמשה פעמים. אמרו להן בית שמאי, אין בנות ישראל הפקר, אלא ממאנת וממתנת עד שתגדיל, ותמאן ותנשא:

ב. איזו היא קטנה שצריכה למאן, כל שהשיאוה אמה ואחיה לדעתה. השיאוה שלא לדעתה, אינה צריכה למאן. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, כל תינוקת שאינה יכולה לשמר קדושיה, אינה צריכה למאן. רבי אליעזר אומר, אין מעשה קטנה כלום, אלא כמפתה. בת ישראל לכהן, לא תאכל בתרומה. בת פהן לישראל, תאכל בתרומה:

ג. רבי אליעזר בן יעקב אומר, כל עכבה שהיא מן האיש, כאלו היא אשתו. וכל עכבה שאינה מן האיש, כאלו אינה אשתו:

ד. הממאנת באיש, הוא מתר בקרובותיה, והיא מתרת בקרוביו, ולא פסלה מן הכהנה. נתן לה גט, הוא אסור בקרובותיה, והיא אסורה בקרוביו, ופסלה מן הכהנה. נתן לה גט והחזירה, מאנה בו ונשאת לאחר ונתארמלה או נתגרשה, מתרת לחזור לו. מאנה בו והחזירה, נתן לה גט ונשאת לאחר ונתארמלה או נתגרשה, אסורה לחזור לו. זה הכלל, גט אחר מאון, אסורה לחזור לו. מאון אחר גט, מתרת לחזור לו:

ה. הממאנת באיש ונשאת לאחר וגרשה, לאחר וימאנה בו, לאחר וגרשה, לאחר וימאנה בו, כל שיצאת הימנו בגט, אסורה לחזור לו. במאון, מתרת לחזור לו:

ו. המגרש את האשה והחזירה, מתרת ליבם. ורבי אליעזר אוסר. וכן המגרש את היתומה והחזירה, מתרת ליבם. ורבי אליעזר אוסר. קטנה שהשיאה אביה ונתגרשה, כיתומה בחיי האב. החזירה, דברי הכל, אסורה ליבם:

ז. שני אחין נשואין לנשתי אחיות יתומות קטנות, ומת בעלה של אחת מהן, תצא משום אחות אשה. וכן נשתי חרשות גדולה וקטנה,

מת בעלה של קטנה, תצא הקטנה משום אחות אשה. מת בעלה של גדולה, רבי אליעזר אומר, מלמדין את הקטנה שתמאן בו. רבן גמליאל אומר, אם מאנה, מאנה. ואם לאו, תממין עד שתגדיל, ותצא הלזו משום אחות אשה. רבי יהושע אומר, אי לו על אשתו, ואי לו על אשת אחיו. מוציא את אשתו בגט, ואשת אחיו בחליצה:

ח. מי נשקה נשוי לשתי תומות קטנות, ומת, ביאתה או חליצתה של אחת מהן פוטרת צרתה. וכן שתי חרשות. קטנה וחרשת, אין ביאת אחת מהן פוטרת צרתה. פקחת וחרשת, ביאת הפקחת פוטרת את החרשת, ואין ביאת החרשת פוטרת את הפקחת. גדולה וקטנה, ביאת הגדולה פוטרת את הקטנה, ואין ביאת הקטנה פוטרת את הגדולה:

ט. מי נשקה נשוי לשתי תומות קטנות, ומת, בא יבם על הראשונה, וחרזר ובא על השנייה, או נשא אחיו על השנייה, לא פסל את הראשונה. וכן שתי חרשות. קטנה וחרשת, בא יבם על הקטנה, וחרזר ובא על החרשת, או נשא אחיו על החרשת, לא פסל את הקטנה. בא יבם על החרשת, וחרזר ובא על הקטנה, או נשא אחיו על הקטנה, פסל את החרשת:

י. פקחת וחרשת, בא יבם על הפקחת, וחרזר ובא על החרשת, או נשא אחיו על החרשת, לא פסל את הפקחת. בא יבם על החרשת

וְחִזֵּר וּבָא עַל הַפְּקֻחַת, אוֹ שָׂבָא אֲחִיו עַל הַפְּקֻחַת, פָּסֵל אֶת הַחֲרָשֶׁת:

יא. גְּדוּלָּה וּקְטָנָה, בָּא יָבָם עַל הַגְּדוּלָּה, וְחִזֵּר וּבָא עַל הַקְּטָנָה, אוֹ שָׂבָא אֲחִיו עַל הַקְּטָנָה, לֹא פָסֵל אֶת הַגְּדוּלָּה. בָּא יָבָם עַל הַקְּטָנָה, וְחִזֵּר וּבָא עַל הַגְּדוּלָּה, אוֹ שָׂבָא אֲחִיו עַל הַגְּדוּלָּה, פָּסֵל אֶת הַקְּטָנָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, מְלַמְּדִין הַקְּטָנָה שְׂתִמְאָן בּוֹ:

יב. יָבָם קוֹטֵן שָׂבָא עַל יִבְמָה קְטָנָה, יִגְדְּלוּ זֶה עִם זֶה. בָּא עַל יִבְמָה גְּדוּלָּה, תִּגְדְּלוּ. הַיִּבְמָה שְׂאֵמָרָה בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם, לֹא נִבְעֲלָתִי, כּוֹפִין אוֹתוֹ שְׂיִחַלֵּץ לָהּ. לְאַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם, מִבְּקָשִׁים הַיָּמָנוּ שְׂיִחַלֵּץ לָהּ. וּבִזְמַן שֶׁהוּא מוֹדָה, אֶפְלוּ לְאַחַר שָׁנִים עֶשְׂרֵי חֹדֶשׁ כּוֹפִין אוֹתוֹ שְׂיִחַלֵּץ לָהּ:

יג. הַנוֹדֶרֶת הַנָּאָה מִיִּבְמָה בְּחַיֵּי בַּעֲלָהּ, כּוֹפִין אוֹתוֹ שְׂיִחַלֵּץ לָהּ. לְאַחַר מִיתַת בַּעֲלָהּ, מִבְּקָשִׁין הַיָּמָנוּ שְׂיִחַלֵּץ לָהּ. וְאִם נִתְכַּוְּנָה לְכֹף, אֶפְלוּ בְּחַיֵּי בַּעֲלָהּ, מִבְּקָשִׁין הַיָּמָנוּ שְׂיִחַלֵּץ לָהּ: